

Matthew Costello & Neil Richards

Moord op het landhuis

Matthew Costello en Neil Richards

Moord op het landhuis

Deel 2 in de Cherringham-serie

DE FONTEIN

1. De zolder

Victor Hamblyn zat in zijn gemakkelijke stoel, een knoestige hand om een klauwarmleuning geklemd, terwijl de andere – niet al te stevig – een sherry vasthield in een glas van geslepen kristal.

Er zat maar een druppeltje in, maar dat maakte niet uit. Victor had overal in dit tochtige kasteel van een landhuis voorraadjes verstopt.

Hij kon zich alleen niet precies herinneren waar.

Toen stak Hope, zijn o-zo-tolerante verzorgster en verpleegster haar eeuwig vrolijke gezicht om de deur van de zitkamer: 'Ik ga, meneer Hamblyn, tot morgen!'

Het geluid van haar voetstappen weerkaatste tegen de koude stenen plavuizen en toen hoorde hij de zware voordeur dichtslaan.

Hij was alleen. Hij veronderstelde dat er een tijd zou komen dat hij ook iemand had om hem in bed te stoppen, maar op zijn eenennegentigste was hij er verbazingwekkend genoeg nog niet helemaal aan toe en hij zou zijn best doen om die laatste vernedering uit te stellen. Hij nam een slok sherry.

Lekker hoor. Niet de allerbeste kwaliteit, maar hij kon zich tegenwoordig niet echt meer iets veroorloven dat in de buurt kwam van het beste. Maar, zoals hij in zijn jonge jaren vaak zei onder het genot van een inferieure gin-tonic in de Raj Club, het was 'drinkbaar'.

In die tijd was natuurlijk alles drinkbaar, behalve het water, waar je letterlijk aan kon overlijden. Net als aan al dat ongekookte voedsel.

Was er iets veranderd in India?

Soms dacht hij aan hoe het er nu was. India, het land van zijn jeugd, nu zogenaamd een economische grootmacht terwijl het niet-zo-Groot-Brittannië maar wat aanmodderde.

Nog een slok. Hij had de helft al op. Kleine genoegens. Zoals een glaasje sherry. En zoals je herinneringen.

De staande klok in de gang sloeg. Die deed het nog steeds, al had hij de neiging om elke dag een paar minuten achterop te lopen. Nog steeds dat diepe, trillende geluid! Nog zo'n klein genoegens.

En met een laatste slok zette hij het glas bevend neer. De zitting van de stoel was hoog, en er lagen extra kussens op, zodat hij zichzelf gemakkelijker omhoog kon duwen. Twee handen op de armleuningen en... gelukt!

En toen begon Victor Hamblyn langzaam richting de trap te navigeren.

Het was jaren geleden dat hij de grote trap zelf had beklommen.

Tegenwoordig kwam hij moeilijk naar boven zonder dat lelijke ding dat Hope per se had willen aanschaffen.

'Die kinderen van u, meneer Hamblyn, laat die er maar voor betalen,' had ze misprijzend gezegd. 'Het is gewoon onmenselijk, zoveel moeite als het u nu kost.'

En na een poosje, na het gebruikelijke gekibbel, was de machine geïnstalleerd.

Hope was nogal nerveus om hem alleen achter te laten voor hij naar boven ging, maar toen hij haar had laten zien dat hij zich op de zitting van de traplift kon laten glijden en de riem kon vastmaken, zodat hij stabiel zat voor de rit naar boven, stemde ze ermee in om te vertrekken voordat hij veilig en wel in zijn bed lag.

Nu hij goed strak vastgebonden zat, drukte hij op een knop en met een zoemend geluid begon de stoel hem naar boven te vervoeren.

Ik had heus die trap wel op kunnen lopen, dacht hij, als ik een keer een goede dag of nacht heb.

Het punt is dat hij nooit wist of hij een goede dag of nacht zou hebben. En die dwaze traplift was in elk geval betrouwbaar.

Onderweg naar boven had Victor goed zicht op de familieschilderijen, allemaal met een laag stof op de lijsten, de verf die op sommige plaatsen afbladderde, de kleuren die donker waren verkleurd door de jaren heen, met norse generaties Hamblyns erop uit een economisch rooskleuriger tijd die nog steeds dingen vonden om boos over te worden.

De stoel stopte en draaide een beetje zodat Victor zich kon losmaken en kon afstappen. En bij het afstappen deed hij een staande lamp in de gang aan. Hij merkte dat hij tegenwoordig alleen die lamp gebruikte in plaats van de grote plafonnières om te voorkomen dat hij zijn toch al angstaanjagende elektriciteitsrekening nog verder opdreef. Zoals de meeste avonden, werd de gedachte aan een snel bezoek aan zijn badkamer om daarna onder de dekens te kruipen met elke stap aantrekkelijker.

Hij sliep met het licht aan. Om de een of andere reden hield het hem helemaal niet wakker, zelfs zonder oogmasker.

Door het zachtgele licht van zijn nachtlamp leek de sombere slaapkamer bijna gezellig, ondanks het gescheurde tapijt, de vergeelde kanten kledjes op de armleuningen van een nogal oncomfortabele fauteuil en de plafondhoge ramen die uitkeken over het donkere pad dat van de dorpsweg naar de cirkel voor het huis liep, en dat nu al vol lag met gevallen bladeren.

Tuinonderhoud? Ook daar was in gesneden, en alleen het minimale werd nog gedaan. Een keer per maand een bezoek van het hoveniersbedrijf was alles wat Victor zich kon veroorloven.

Ach, dacht hij. Niet dat ik ooit nog buiten kom.

Hij kon mensen altijd aan het lachen maken, en zelfs zichzelf, en hij dacht, hierbinnen vallen tenminste geen bladeren!

Hij glimlachte om die gedachte en voelde dat hij al in slaap begon te vallen.

Maar het wegdrijven in het zachte gele licht van de kamer werd onderbroken, alsof hij van een fluwelen helling afgleed en ineens ergens tegenop botste.

Het was een geur. Hij snoof alsof hij daarmee de geur kon verdrijven. Maar het maakte de geur alleen maar sterker, en hij opende zijn ogen en realiseerde zich plotseling wat de geur was.

Vuur. Er stond iets in brand.

Hij kwam met moeite overeind en dwong zichzelf om de slaapkamer rond te kijken.

Niets te zien. Hier was geen vuur. Maar ergens in dit grote huis stond iets in brand.

Hij pakte de extra grote mobiele telefoon met de grote toetsen die altijd naast zijn bed lag.

Hij drukte op een knop – zoals hij eerder had gedaan, die andere keren.

Een stem. En hij zei: ‘Met Victor Hamblyn, in Cherringham, Mogdon Manor, weet u wel...’

‘Ja, meneer Hamblyn, we kunnen zien dat u het bent. Is er iets aan de hand?’

‘Ja! Er is brand!’

‘We komen eraan. Kunt u het huis uit?’

Hij knikte, en dacht er op dat moment niet aan dat een knikje niet te horen was.

Want hij was niet met zijn hoofd bij wat er werd gezegd. Hij had ineens maar één gedachte.

Hij liet de telefoon uit zijn hand glijden en de stem van de telefoniste vervaagde toen hij in de verfrommelde lakens terecht kwam en Victor Hamblyn hees zich met moeite uit bed, en vergat zelfs zijn pantoffels toen hij naar de gang liep.

Buiten zijn kamer wervelden kleine rookwolken in het rond. Zijn hoofd draaide naar links en rechts om te zien waar al die rook vandaan kwam, maar hij zag geen enkele aanwijzing. De zwartige rook leek overal te zijn, als een wolk die opsteeg tot aan zijn enkels en nog hoger.

Vanaf zijn uitkijkpunt bovenaan de trap kon hij een waterval van rook langs de treden naar beneden zien stromen.

Maar in plaats van de trap af te gaan naar de deur die hem in veiligheid zou kunnen brengen, draaide Victor zich zo snel mogelijk om en liep naar een deur halverwege de gang, haalde een sleutel uit de zak van zijn kamerjas en deed hem open. Hij tastte naar een lichtknop.

‘Potver!’

Zijn trage vingers tastten vruchteloos rond, maar toen hij eindelijk op de schakelaar drukte, werd een stel kale houten treden verlicht, die naar een zolderkamer leidden. Een trap. Hij had al zo lang geen trappen meer beklommen. Maar hij moest naar de kamer, en snel ook.

Was hij daar nog wel toe in staat?

Hij hield zich stevig vast aan de smalle houten balustrade, zette een blote voet op een trede en hees zich toen omhoog. Als een oeroude beklimmer van de Everest zette hij de ene voet voor de andere en bij elke martelende stap raakte hij buiten adem, en zijn ongeoefende beenspieren deden al snel pijn.

Maar hij ging door, zelfs toen hij iemand, ver weg en vervormd, naar hem hoorde roepen.

‘Pa!’ En nog eens: ‘Papa!’ Victor negeerde de stem en bleef klimmen. Er waren nog maar een paar treden te gaan, en dan nog een deur en weer een lichtschakelaar. Hij was er bijna. In de verte hoorde hij nog meer geluiden van beneden: sirenes, de brandweerwagens waren er.

Victor stond bij de deur en hoewel hij duizelig was van de klim, lukte het hem de deurknop om te draaien en de kamer binnen te gaan. Hij sloeg blindelings met zijn hand tegen de rechterkant van de muur en wist zo de lichtschakelaar te raken.

Hij stapte de kamer binnen. Een splinter prikte in zijn rechtervoet, maar hij negeerde hem.

Hierboven waren de geluiden van beneden teruggebracht tot slechts een zwak gemompel. In de stille kamer keek hij om zich heen, en hij vergat even waar hij moest kijken, verward omdat het al zo lang geleden was dat hij hier was geweest.

Waar was het? Het felle licht verblindde hem en wierp grote, lange schaduwen in de kamer.

‘Waar?’ vroeg hij, bang van zijn eigen wanhoop.

De schaduwen kregen een grijzige tint en hij moest hoesten. Ineens leek een hoek van de grote zolder te verdwijnen in mist, wat, besepte hij al snel, helemaal geen mist was. De rook had hem naar boven gevolgd.

Het steeg naast hem op, baande zich een weg de kamer in en slingerde zich rond zijn benen terwijl hij steeds maar weer hoestte.

De brandweerlieden moesten er nu zijn, ze zouden hem in zijn slaapkamer zoeken. Maar hoe lang nog voordat ze hier boven kwamen?

Het hoesten bleef maar doorgaan, en hij boog zich voorover, met zijn oude hand voor zijn mond geslagen. Hij viel op zijn knie en toen hele delen van de kamer verdwenen, bleef er voor Victor niets anders over dan de mist.

2. Stof zijt gij

Sarah keek naar Hope Brown, wier ogen op de jonge dominee van St. James Church gericht waren terwijl hij nogmaals op zijn horloge keek. Ze huiverde en had er spijt van dat ze haar winterjas thuis had gelaten. Maar ze was eigenlijk helemaal niet van plan geweest om vanmiddag naar deze begrafenis te komen.

Er stonden maar een paar mensen rond de kist die bij een open graf stond, in de verste hoek van het oude kerkhof. Een paar vrouwen, kerkgangers die waarschijnlijk naar elk evenement in St. James kwamen. Ze waren winterhard, deze vrouwen, dacht Sarah. Hoewel de oude kerk in het centrum van het dorp stond, leek de herfstwind haar altijd te vinden, en de grote oude taxusboom ritselde voortdurend.

‘In godsnaam,’ mompelde de man naast haar binnensmonds. Sarah kende hem nog van vroeger: een van Victor Hamblyns zonen, Dominic. Hij was ergens begin vijftig en had in het dorp al sinds jaar en dag de reputatie van iemand die het geld kwistig over de balk gooide.

Op het hoogtepunt van de economische bloei was het bij hem een en al champagne geweest en strooide hij met briefjes van vijftig pond. Aan de licht oranje tint van zijn gezicht te oordelen, dacht Sarah, leek het er tegenwoordig op dat hij zich concentreerde op zonnebaden...

Naast hem stond zijn vrouw Vanessa – mede-eigenaar van Coole Solutions, de zogenaamd trendy maar absoluut dure interieurwinkel van het dorp. Ze had de grote ogen van ie-

mand die zou ontploffen als ze hier nog een minuut langer moest blijven.

Aan de andere kant van het graf, zag Sarah Susan Hamblyn staan, gekleed in een keurig grijs mantelpakje, overduidelijk een keiharde accountant. Tijdens de korte kerkdienst had Sarah tot haar verbazing gezien dat Susan op haar telefoon zat, waarschijnlijk om wat e-mails te typen.

En naast Sarah stond het laatste lid van de kleine groep rond het graf – haar vriendin Hope. Sarah ving haar blik en Hope rolde met haar ogen alsof ze wilde zeggen: zie je nou wat ik allemaal heb moeten verdragen?

Op het laatste moment had Sarah aangeboden om Hope, Victors verzorgster, te vergezellen naar de begrafenis van de oude man.

Hope had hem drie keer per dag bezocht en was erg gesteld op hem geraakt.

‘Hij was een wonderlijke man, hield er wonderlijke manieren op na, weet je wel?’ had ze ooit aan Sarah verteld. ‘Maar hij had ook iets liefs.’

Voor zijn nakomelingen en hun zeldzame bezoeken had Hope geen goed woord over.

Hope, wist Sarah maar al te goed, gaf niet snel toe aan oordelen. Maar haar zwijgzaamheid nu sprak boekdelen.

Weer een windvlaag liet de dorre bladeren tussen de verweerde grafstenen op wervelen. Iedereen stond te wachten op nakomeling nummer drie.

Hope kneep even in Sarahs linkerhand. ‘Fijn dat je er bent, Sarah,’ zei ze zachtjes. ‘Ik wist niet dat het zo lang zou duren.’

‘Maakt niet uit, joh,’ antwoordde Sarah. Het weer werkte tenminste mee – nog net. Wolken dreigden met regen, maar tot nu toe was het droog gebleven.

Nu begon dominee Hewitt dan toch zijn hoofd te schudden.

‘Ik vrees dat we nu echt niet langer kunnen wachten. Ik heb een bruiloft in East Charlton, dus... Dan moet ik maar beginnen, goed?’

De dominee, met zijn dikke brillenglazen die pasten bij zijn

verwaaide zwarte haar, bracht deze beslissing op dezelfde goedmoedige toon als de preken die Sarah hem had horen geven.

Een vriendelijke man, wiens stille echtgenote met de grote ogen altijd het kerstspel regelde; zachtaardige en zachtmoedige mensen, allebei.

‘Ja,’ zei Dominic en hij ving de precies even woedende blikken van zijn zus en vrouw op. ‘We hebben allemaal nog meer te doen. En Terry, nou ja, we weten hoe Terry is...’

En toen, als op commando, kwam Terry aanlopen.

Of lopen, waggelen eigenlijk. Want blijkbaar had hij zich voor de teraardebestelling van zijn vader in de Railway Arms moed in gedronken, op dit vroege tijdstip.

En hij had zich zelfs voor de gelegenheid gekleed, met een zwart-wit Metallica T-shirt over zijn enorme buik gespannen.

Sarah vermoedde dat Terry niet veel kleding had hangen in zijn stacaravan.

Maar nu hij er dan toch was, kon het laatste bedrijf van de voorstelling eindelijk beginnen.

Susan nam het voortouw: ‘Wat ontzettend áárdig dat je er bent, Terry.’

Dominic bleek ook niet in staat om zijn commentaar op Terry’s late aankomst in te slikken: ‘Kon je niet eens op tijd zijn op de begrafenis van je bloedeigen vader?’

Terry zwaaide een beetje alsof deze berispingen windvlagen waren die hem van links naar rechts deden deinen. Toen herstelde hij zich en stond weer recht.

‘Ja hoor, tuurlijk. En jullie dan... alsof jullie iets om die ouwe gaven...’ Hij zweeg even, misschien omdat de dominee toekeek, het missaal in de hand. Sarah keek Hope aan en dacht dat de lieve verpleegster waarschijnlijk niet op een vertoning als deze had gerekend.

Maar ja, misschien had ze iets soortgelijks, of erger zelfs, gezien toen Victors familie bijeengekomen was in het vervallen landhuis.

‘... geen greintje,’ vervolgde Terry. ‘Jullie hebben alleen die

vervloekte, hebzuchtige ogen op het landhuis, het landgoed, laten vallen, of niet soms?’ Hij keek wild om zich heen naar zijn familie.

‘Alstublieft.’ Dominee Hewitt hield een hand op alsof hij daarmee de golven van bitterheid die de glanzende houten kist omringden zou kunnen doorbreken. ‘Heb een beetje respect,’ zei hij terwijl hij naar de leden van de familie Hamblyn keek.

Hope keek Sarah aan; misschien, dacht Sarah, had ze plotse-ling het gevoel dat dit te veel gevraagd was van een vriendin. Maar Sarah schonk Hope een stralende glimlach en dacht, ik wilde weer terug naar het dorp, om een dorpsleven te leiden. En dit, een vriendin bijstaan, hoort daar ook bij.

Ondanks het pleidooi van de dominee had Terry nog wat op z’n lever. ‘Daar hebben jullie niks op te zeggen, hè? Helemaal niks!’ Toen richtte Terry Hamblyn zich zo goed mogelijk op en gaf de dominee een dronken handgebaar om aan te geven dat de ceremonie eindelijk kon beginnen.

Dominee Hewitt knikte. Zijn witte kazuifel wapperde in de wind. Hij opende het missaal en begon toen, na een zacht schrapen van zijn keel.

‘Lieve vrienden, familie – lezen wij uit Jesaja 25... “Voor altijd doet hij de dood teniet; en God de Heer wist de tranen van elk gezicht; de smaad van zijn volk neemt hij van de aarde weg – de Heer heeft gesproken.”’

En toen vielen de eerste regendruppels.

Die hadden ook lang genoeg gewacht.

‘Ontzettend bedankt, Sarah, heel fijn dat je er was.’

Hope, die altijd overal op voorbereid was, had een paraplu meegebracht die groot genoeg was om hen beiden te beschermen tegen wat inmiddels een gestage stortbui was.

Over de schouder van haar vriendin zag ze werkluï met schoppen die zich opmaakten om het graf af te dekken.

‘Graag gedaan. En ik heb nu toch maar mooi de familie Hamblyn in actie gezien. Wat een types.’

Hope knikte, keek even weg en keek Sarah weer aan.

‘Er is iets dat ik je wilde vertellen.’ Hope beet op haar lip en Sarah vroeg zich af waarom ze ineens zo ernstig keek.

‘Voor de draad ermee.’

‘Ik bedoel, ik weet dat je bevriend bent met die Amerikaan, uit New York.’ Een pauze. ‘De rechercheur.’

‘De gepensioneerde rechercheur.’

‘Oké. Weet je wat het is, Sarah...’

Het hielp dat ze samen onder de paraplu stonden, waardoor het samenzweerderige gefluister er niet zo samenzweerderig uitzag.

‘De avond dat Victor overleed...’

Sarah knikte.

‘Nou, ze vonden hem in een kamer waarvan hij zei dat niemand er ooit binnen mocht komen, helemaal boven op de zolder. Niemand. Nooit. Als iemand van zijn familie op bezoek kwam en ik was er, dan moest ik ervoor zorgen dat ze daar nooit naar boven gingen.’

Met een glimlachje keek Hope naar het graf waar Victors kinderen net nog stonden.

‘Hij vertelde er alleen niet bij hoe ik dat voor elkaar moest krijgen.’

‘Een verboden kamer, dus?’ vroeg Sarah.

‘Ja.’

‘En weet je ook wat voor geheim die kamer herbergde?’

‘Nee. Je kent me, Sarah. Ik heb er nooit naar gevraagd en hij heeft het me nooit verteld. Maar weet je...’

Hope’s paraplu, zo groot als een bescheiden tent, wist hen goed te beschermen tegen de slagregen.

‘... in al die jaren dat ik voor hem heb gezorgd heb ik hem echt nog nooit zelfs maar naar de deur van die kamer zien kijken. Hij staaarde me alleen af en toe aan, vooral als hij stiekem een extra glaasje sherry of twee had genomen, en dan herhaalde hij dat niemand daar ooit naar boven mocht gaan. En dan zei ik, natuurlijk, dat hebt u al gezegd.’

‘Bedoelde hij... zelfs na zijn dood?’

‘Misschien. Al kun je dat met die lieve kinderen van hem die

daar nu rondsluipen wel op je buik schrijven.’

‘Interessant,’ zei Sarah. ‘Ze zullen allemaal wel dolgraag de boel willen inspecteren.’

Weer een mysterie, dacht ze. Dat oude Cherringham was een stuk spannender dan ze ooit had gedacht.

Maar zoals Hope daar stond, haar gezicht strak, haar ogen dicht, bezorgd, begreep Sarah ook dat er meer aan de hand was.

‘Sarah, ik denk dat er iets niet klopt. Het vuur, Victor die naar boven ging terwijl hij had moeten proberen het huis uit te komen, en dat hij naar boven ging, terwijl ik hem dat nooit heb zien doen.’

Hope bleef even stil.

‘Er is iets mis.’

Sarah, niet zeker of ze het ermee eens was, knikte.

Er gebeurden rare dingen in het leven.

Dat wist ze maar al te goed. De ene dag was ze nog getrouwd en had ze een gezin, de volgende dag was ze ineens een alleenstaande moeder en woonde ze weer in haar geboortedorp. Het leven zat vol verrassingen...

Hope stak haar hand uit en greep Sarahs vrije hand.

‘Kun je het aan je vriend vragen? Of hij er eens onderzoek naar wil doen?’

‘Jeetje, Hope, ik weet niet of...’

Een kneepje.

‘Alsjeblieft, Sarah. Je weet dat ik het anders nooit zou vragen, maar Victor was zo’n lieve oude man. Een beetje vreemd misschien, en wat armlastig – maar ik heb gewoon het gevoel dat hier iets niet klopt.’

Een windvlaag joeg de regen onder de bescherming van de paraplu.

‘Zou je het willen doen?’

Sarah keek naar het graf in de verre hoek, de werklieden die zware zwarte aarde aan het scheppen waren.

Victor Hamblyn was er niet meer. Maar als Hope gelijk had, liet hij wel een mysterie na.

‘Oké. Ik zal met Jack gaan praten om eens te horen wat hij denkt.’

Hope glimlachte nu voluit. ‘Wat fijn. Ik sta bij je in het krijt, Sarah.’

Nog een windvlaag, nog meer spatten regen. Laten we nu maar eens naar binnen gaan. Ga je even mee naar kantoor voor een kop thee?’

Sarah knikte en samen liepen ze de hoek om, het dorpsplein op.

E-book februari 2022

Dit is het tweede deel in de Cherringham-serie.

Oorspronkelijke titel *Cherringham. Das Geheimnis von Mogdon Manor*

Copyright © 2017 by Bastei Lübbe AG, Köln

This edition has been negotiated by Internationaal Literatuur Bureau B.V., Amsterdam, www.lindakohn.nl

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 6007 3

ISBN luisterboek 978 90 261 6008 0

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.